

OPINIONS

**EL PRESTIGI DELS
COULOUTHROS***Xavier Vinader***12****ESTAPÉ RESPON***Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada***13****EUSKADI: HI HA SOLUCIÓ,
AMB ETA I AZNAR?***Miquel Sellarès***16****EL GRUP IMPOPULAR***Salvador Cot***JUDICI A SAIGON***Llibert Ferri***17****MAREA NEGRA***Toni Cañís***DIGRESSIONS***Pau Viciano***18****GUERRA ALS VINT ANYS***Joan F. Mira***114**

Els dies 13 i 14 de desembre Copenhaguen acull una de les cimeres que més rebombori ha generat de la història de la Unió Europea. Damunt la taula dels caps d'estat i govern hi ha dos temes cabdals per al futur i l'essència de la Unió: l'adhesió de deu estats i la qüestió de Turquia. En el primer cas, i si no hi ha ensurts d'última hora, la cimera aprovarà els acords de finançament de la integració, i els deu països quedaran a punt per entrar a la Unió el maig del 2004 i així poder participar en les eleccions europees del juny d'aquest mateix any. A partir d'aleshores, els vint-i-cinc estats de la UE aplegaran uns 500 milions d'habitants, és a dir, el mercat interior més gran del món i la unió en pau d'un continent que ha estat segles barallant-se a mort. És cert que els òrgans de control europeus de les democràcies d'aquests nous estats membre, i les seues economies, es mantindran més enllà del 2004, però això no comportarà la marxa enrere del que és el salt quantitatiu més gran de la UE. Aquesta ampliació, però, si bé significa un gran pas, també és cert que deixa al descobert certes mancances que la Unió arrossega de fa molts anys, no solament a nivell intern, sinó respecte a nacions com la nostra. En primer lloc, la unió política va a una velocitat molt menor de la unió econòmica i només cal veure que mentre ens dringuen els euros a les butxaques amb prou feines la majoria de la població sabria dir quins són els països de la UE, no els vint-i-cinc, sinó tan sols els quinze actuals. Per solucionar aquest distanciament i dotar la UE de personalitat jurídica pròpia una convenció presidida per Valéry Giscard d'Estaing treballa per proposar un text constitucional que ens acoste la Unió, aclaresca competències i simplifiqui els tractats. Tant els estats com la Comissió donen importància a aquest fòrum i hi han aportat propostes diverses, cadascú des de la seua posició, una més intergovernamental, i l'altra més federalista. Cal destacar també les diverses contribucions que s'hi estan fent des de la societat catalana. Precisament això lliga amb l'altra mancança que s'aguditza amb l'ampliació del 2004 i que ens afecta directament. Ara ja no caldrà que ens posem l'exemple de Dinamarca per mostrar la manca de reconeixement i veu dels 11 milions d'habitants dels Països Catalans; Malta, amb tots els drets com a nou estat de la UE pels seus 300.000 habitants, exemplificarà amb més cruesa encara aquest greuge. I la direcció que prenen els esdeveniments, especialment pel manteniment del pes dels estats i l'experiència frustrada del Comitè de les Regions, ens indica que no serveix de gaire la pressió sobre Brussel·les si no és acompanyada dels resultats que es puguin obtenir a Madrid, per la qual cosa caldria un acord de mínims, però ambiciós, i el més ampli possible. És cert que a la UE ja coneixen que hi ha regions, com les nostres, amb poders legislatius, però aquest grup no sembla que ara per ara haja de fer canviar la dinàmica europeïsta o que li ho permeten fer.

L'altre gran tema de la cimera de Copenhaguen és Turquia, un país i un govern que es pot beneficiar molt de ser a la UE, i viceversa. I en aquesta qüestió la cimera hauria de dir alguna cosa que no siguin ambigüitats, tot i que el més factible és que es fixe per al juny del 2004 el moment de dir la data per a l'adhesió. Però més important encara que la data és que la UE entre a fons amb la qüestió turca, desenterrant tots els tabús (no sols els econòmics, sinó especialment els religiosos) i els pose damunt la taula, perquè si no, per moltes dates que tingam, estarem eternitzant un problema que no farà més que desestabilitzar la Unió, i de retop entrebancar-li el camí cap al sud de la Mediterrània, que és inevitable però encara està a les beceroles.

“No serveix de gaire la pressió sobre Brussel·les si no és acompanyada dels resultats que es puguin obtenir a Madrid”